

in.ihned.cz/investice

FOTO: MARIAN S. SUCHA

tu z roku 1892. To zápis žáků základní školy z roku 1927 vyjadřuje již nadšení z pohledu na zasněženou únorovou krajinu a německý důstojník wehrmachtu v roce 1940 jen lakonicky poznamenal, že všechno v pořádku převzal...

Jen těžko byste se něco dočetli ze zažloutlých stránek o mužích, kteří byli často dlouhé týdny odříznuti od světa, bez čerstvých potravin, bez spojení s pevninou. Kolem nich zuřila bouře a vlny se valily až do výše kopule. Strach? Osamělost? Kde se člověk může zdát více ztracený než na Ar-Menu – posledním kousku Evropy před New Yorkem? „Nikdo z nás před nástupem do služby nevěděl, kdy přijede další člun. Můj kolega Noel Fouquei musel čekat 101 dní na Ar-Menu, dokud pro něj nepřišli,“ vypráví pan Pentan, strážce ze St. Mathieu, jehož 106 metrů vysoká věž se vypíná nad ruinami starého opatství. „I já jsem jednou v majáku strávil nepřetržitě 49 dní...“, doplňuje výmluvně.

O životě strážců majáků se traduje mnoho historek. Například ve Phare de Tévenec před jeho dokončením strašilo. První strážce se z tajemných výkřiků: „Táhni k čertu!“

téměř pomátl. Nic nebyla platná ani svěcená voda, již skálu s majákem vyklopili. Až trhavina, kterou hodil jeden inženýr do puklin mezi skalami, odstranila původ strašidelného zvuku – kombinaci křiku mořských racků a burácejícího moře. Nemoci, neštěstí a rodná dramata však pronásledovaly strážce po celou dobu provozu majáku. Proto se ďábelskou věž zdráhali mnozí strážci převzít. A tak se Tévenec nakonec stal prvním plně automatizovaným majákem.

„Život na majáku je dnes podstatně méně namáhavý,“ vypráví pan Pentan. Čerstvá strava z mrazničky, telefonické spojení a televizor zkracují mužům

na věži nekonečně se vlekoucí čas. Vždy slouží v trojici. „Ve volných chvílích chytáme dole pod skálou kraby a langusty a nosíme je domů rodinám...“

Kolem burácí moře, skály se chvějí a křik racků neutichá. Když je počasí klidné, občas navštíví trojici strážců tuleň, proplová pod skálou a někdy dokonce na její úpatí i vyleze z vody. „Jako by nás navštívila siréna,“ směje se pan Pentan.

Konec strážců majáků

Pierres-Noires, maják „Černé skály“ položený naproti Pointe St. Mathieu, je magickým místem – Malloz doué. „Vířivé proudy, zpěněné vlny a příliv ve vás vyvolávají dojem plo-

voucího ostrova. Střídání strážců tady vždy bylo obtížné, i když moře bylo klidné,“ vzpomíná strážce Gérard Daniel a ukazuje snímky, když na „balloté“ prožíval s vaky s vodou napínavé a nebezpečné chvíle, i jak se vítal s kolegou na ochozu věže. Dobrodružná hra, v níž se v bouři spustí strážce v ohromujícím vlnobiti na maják na dělové kouli jako bájný Baron Prášil, patří již minulosti. I ty nejobtížnější přístupné majáky jsou dnes ovládány automaticky a v době satelitů a počítačů je romantická budoucnost strážců majáků již velmi omezená.

Už koncem století se počet strážců majáků snížil na 79. A v roce 2000 měly podle plánů Státního úřadu pro správu majáků a námořních značení v Brestu dokonce všechny majáky pracovat automaticky. Oficiálně jsou to jen montéři, kteří provádějí menší opravy a věnují se turistům. „Zbytek práce obstará elektronika,“ dodává monsieur Penlan. Konec tohoto povolání je nezvratný. Kousek zašlé romantiky však může turista spatřit i dnes: když se vydá na „majákovou pouť“ do Bretaně. ●

MARIAN S. SUCHA

